

HỒI THỨ MƯỜI BẢY TAM TUYỆT ĐẠO ĐỒNG

Ôn Bằng cũng thắc mắc trong lòng, liền hỏi Thiếu Khoan:

-Chúc nhị ca cho lời thề lên núi đao, nhảy vào vạc dầu, và bị sét đánh tan xương nát thịt như thế chỉ là đau răng xương thôi, như vậy tiểu muội đoán không ra. Nhị ca muốn bắt Độc Cô Sách thề như thế nào?

Thiếu Khoan đắc trí cười ha hả, đáp:

-Có ai bắt y thề nặng gì đâu? Ngu huynh chỉ bảo y theo lời dặn bảo của ngu huynh mà lớn tiếng nói luôn ba câu đấy thôi.

Độc Cô Sách vội hỏi:

-Chúc nhị ca muốn tại hạ nói gì thì ra lệnh mau lên, chứ tại hạ ở trong Cực Lạc thế giới này đã cảm thấy khó chịu lắm rồi.

Thiếu Khoan vừa cười vừa nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ chớ nóng lòng sốt ruột vội. Lão đệ chỉ cần nói ba câu là sẽ được thoát khỏi quan tài đá ngay.

Nói tới đó, y đưa mắt nhìn Báo Văn và Ôn Bằng, rồi lại nhìn Độc Cô Sách, cười ha hả nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ hãy nghe đây. Mỗ chỉ bảo lão đệ lớn tiếng nói ba câu: "Giặc sói đầu Đại Bi".

Lời nói này khiến Báo Văn và Ôn Bằng ngạc nhiên hết sức.

Độc Cô Sách nghe thấy Thiếu Khoan nói như vậy không khác gì sét đánh ngang tai, rùng mình đến thót một cái. Lúc này chàng mới biết Thiếu Khoan quả thật là ác độc. Như vậy mình không còn hy vọng gì sống sót nữa.

Vì Đại Bi Tôn Giả là thụ nghiệp ân sư của chàng, cổ nhân vẫn thường nói: "Nhất nhật vi sư, trung thân thị phụ" dù xác của mình có bị biến thành một đồng nước máu, xương cốt có tan đi chẳng nữa chàng cũng không dám nghe theo Thiếu Khoan mà thốt ra những lời thất kính với ân sư như thế.

Thiếu Khoan nói xong, thấy Độc Cô Sách không trả lời lại cười khẩy mấy tiếng và nói:

-Nếu Độc Cô lão đệ thật tâm tham gia nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát thì phải nên không e dè giặc sói đầu Đại Bi nữa. Bây giờ không những chúng ta mắng chửi y như vậy, nay mai chúng ta còn nhốt y vào trong Cực Lạc thế giới này nữa.

Độc Cô Sách không sao trả lời được, chỉ nói:

-Quân tử không thể vong bản.

Thiếu Khoan lại cười ngất tiếp:

-Trong quân tử cũng có hai thứ một quân tử thật, và một quân tử giả hiệu. Những kẻ ngày thường ăn mặc lịch sự, vẻ đạo mạo ăn nói nhân nghĩa, trông thật đầy tác phong của một vị quân tử, nhưng nhất đán lấy lợi lộc dụ dỗ hay lấy hình phạt nặng để uy hiếp thì tên quân tử giả hiệu ấy lại còn đê hèn bần tiện hơn cả tiểu nhân, khiến ai biết rõ chân tướng của y rồi thì thật khinh miệt y hết sức. Tục ngữ có câu: "Không gặp gió lành, làm sao biết được cây cỏ cứng? Không qua thời loạn làm sao biết được trung thần?". Bây giờ Độc Cô lão đệ cho mình là quân tử, nói không vong bổn, khiến Thiếu Khoan này cảm thấy rất hứng thú. Để Chúc mỗ trắc nghiệm xem trong lúc vũ bão đệ có giữ nổi khí tiết của một vị quân tử thực sự như Văn Thiên Tường chả hạn, hay là quân tử giả hiệu?

Nghe Thiếu Khoan nói như thế. Độc Cô Sách biết mình thế nào cũng bị cực hình, chàng nhận thấy đã hết hy vọng sống rồi, lo âu cũng vô ích. Trái lại chàng rất thanh thoi chứ không hãi sợ gì hết. Chàng thấy đối phương nhắc nhở đến Văn Thiên Tường liền lấy chính khí ca của vị quân tử lừng danh thiên cổ ấy ra trả lời. Chàng ngâm:

"Thị khí sở bàng bạc" (chính khí của con người quảng đại không bờ bến)

"Lâm liệt vạn cổ tồn" (tồn tại muôn đời bất diệt)

"Đang kỳ quán nhật nguyệt" (một khí bốc lên tới trời và trăng)

"Sinh tử an túc luận" (không coi sự chết vào đâu hết)

Thiếu Khoan gật đầu, cả cười nói:

"Đang kỳ quán Nhật nguyệt, sinh tử an túc luận" hay thật. Nhưng tiếc thay, hiện giờ lão đệ đang ở dưới đáy Ly Hồn cốc, quanh năm ngày tháng không được trông thấy ánh sáng của trời và trăng, thậm chí xương cốt hoá thành tro bụi bay tung, xác thịt nát thành tương rồi, mà cũng khó đưa được nửa mảnh hồn tàn đào tẩu khỏi sơn cốc này.

Nói xong, mặt y bỗng lạnh như tiền, và trầm giọng quát bảo:

-Các tiểu đồng đâu! Sửa soạn củi khô!

Liền có tám chín tên tiểu đồng tuổi trạc mười ba, mười bốn, ôn củi khô tới, chõng chất vào một đống, rồi lại hợp sức khiêng cỗ quan tài đá vào đó đặt lên trên đống củi.

Độc Cô Sách cau mày lại, thở dài một tiếng và nghĩ thầm:

"-Ta du hiệp giang hồ, ra vào trong muôn tên rừng kiếm, ta có coi sự sống chết vào đâu, nhưng không ngờ lần này lại được ném mùi thiêu sống ở Ly Hồn cốc...".

Chàng vừa nghĩ tới đó thì Thiếu Khoan đã cười khẩy và nói tiếp:

-Người chôn sống Tử Kỳ lục đệ của ta, bây giờ ta thiêu sống người. Phải người từng trải mới biết ném mùi vị trong hoàn cảnh này đó ra sao. Nhưng thiết nghĩ chôn sống có lẽ là còn dễ chịu hơn thiêu sống.

Nói tới đó, y xoa hai bàn tay vài cái rồi Cách Không ấn vào đồng củi khô ở dưới quan tài đá một cái, đã có mấy cành củi khô bốc cháy liền.

Chỉ có Tô Báo Văn là biết Thiếu Khoan luyện môn Thiên Ba huyết khuyết đã sắp thành công, ngay cả Ôn Bằng thấy vậy cũng phải kính phục Thiếu Khoan đã có tài dùng nội gia Tam muội chân hoả luyện tới mức "chỉ vật sinh yên" (chỉ tay vào đồ vật liền bốc cháy).

Độc Cô Sách càng kinh hãi thêm thềm nghĩ:

"Công lực của Thiếu Khoan không kém gì ân sư và Nam Môn sư thúc của ta, thậm chí còn cao siêu hơn cả ân sư với sư thúc mình cũng nên? Phen này ta bị chết một cách thảm không cũng không sao, chỉ e đến ngày Thiên Nam đại hội, quần hiệp khó mà tránh thoát khỏi tai kiếp thôi".

Thiếu Khoan thấy củi đã bốc cháy liền thâu chưởng lại, hỏi Độc Cô Sách tiếp:

-Độc Cô lão đệ, xưa nay Chúc Thiếu Khoan vẫn có tiếng là người độc ác, nhưng cũng là người biết thương tài. Bây giờ tuy mỗ đã quyết định thiêu sống lão đệ để trả thù cho Giang lục đệ, nhưng quý hồ lão đệ biết rõ sự lợi hại, lớn tiếng nói ba câu: "Giặc sói đầu Đại Bi" là mỗ có thể dập tắt ngay ngọn lửa, cho kết làm anh em ngay.

Nói xong, y lại xoa hai bàn tay và cách không đánh vào đồng củi tiếp. Chỉ nghe thấy kêu "ùm" một tiếng, đồng củi khô bốc cháy bùng bùng liền.

Trong lúc nguy hiểm mảy may ấy lại có chuyện kỳ lạ xảy ra. Ngọn lửa ở trên đồng củi vừa bốc cao như hoa quỳnh mới nở đã tàn tạ ngay, ngọn lửa ở trên đồng củi cũng thế, vừa bốc cao đã tự tắt liền.

Thiếu Khoan biết thế nào cũng có chuyện gì xảy ra. Y vừa cười khẩy một tiếng thì bên tai đã nghe thấy ba tiếng kêu la thật lớn.

Ba tiếng kêu đó không phải là y bảo Độc Cô Sách nói: "Giặc sói đầu Đại Bi" mà lại là ba tiếng "Vô lượng thọ Phật" rất trong suốt.

Tiếng Phật hiệu nổi lên ở phía sau lưng khiến Thiếu Khoan, Ôn Bằng và Báo Văn ba người đều giật mình kinh hãi và quay đầu lại nhìn. Ngờ đâu người niệm Phật hiệu ấy lại là thằng nhỏ La Tiểu Hạc, một tiểu đồng hầu hạ mà xưa nay Thiếu Khoan vẫn cưng nhất.

Thiếu Khoan ngạc nhiên quát hỏi:

-La Tiểu Hạc, sao bỗng dưng mi đọc cái gì "Vô lượng thọ Phật" thế?

Tiểu Hạc mỉm cười, lớn tiếng ngâm nga:

"Nhất thùy năng giáo thiên địa khoan" (một giác ngủ có thể khiến trời đất rộng bao la)

"Nhất tuý năng lệnh càn khôn trách" (một bữa say có thể khiến cho vũ trụ thu hẹp lại)

"Nhất bốc năng sử quỷ thần kinh" (một quẻ bói có thể khiến quỷ thần kinh hãi)

Bài ca dao này đã làm trấn kinh võ lâm, không ngờ lại thốt ra từ mồm thằng nhỏ La Tiểu Hạc, khiến Thiếu Khoan, Ôn Băng, Báo Văn và cả Độc Cô Sách nằm ở trong quan tài đá cũng phải kinh hãi đến ngẩn người ra.

Thiếu Khoan cố trấn tĩnh tâm thần, lạnh lùng hỏi tiếp:

-La Tiểu Hạc mi là người thế nào? Lai lịch của mi ra sao? Nói mau!

Tiểu Hạc móc túi lấy ra một cái khăn ướt lau chùi bộ mặt, đã rửa sạch thuốc dị dung bôi ở trên mặt, rồi y rất an nhàn mỉm cười đáp:

-Chúc Thiếu Khoan, hai chân của người đã phong tỏa tê liệt, không thể nào đi lại được, chả lẽ còn hai con mắt cũng muốn mù nốt hay sao? Người thử xem ta có phải là La Tiểu hạc tên tiểu đồng vẫn hầu hạ người không?

Lúc này người kinh ngạc nhất không phải là Thiếu Khoan với Báo Văn mà lại là Ôn Băng với Độc Cô Sách. Thì ra thằng nhỏ giả dạng La Tiểu Hạc đây là thư đồng Hưng nhi của Độc Cô Sách.

Thiếu Khoan cau mày lại, hai mắt tia ra hai luồng hung quang lạnh lùng hỏi tiếp:

-Mi là ai?

Hưng nhi lớn tiếng:

-Ta là Độc Cô Hưng.

Thiếu Khoan hỏi tiếp:

-Độc Cô Hưng với Độc Cô Sách có liên hệ gì với nhau không?

Độc Cô Hưng đáp:

-Độc Cô Hưng là đệ tử của Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ. Độc Cô Sách là truyền nhân của Đại Bi Tôn Giả. Chúng ta có thể nói là sư huynh đệ được.

Thiếu Khoan cười khẩy hỏi tiếp:

-Mi đến Ly Hồn cốc này của ta làm chi?

Độc Cô Hưng đưa mắt nhìn quan tài đá một cái rồi mỉm cười đáp:

-Sư phụ ta phái ta đến đây tham gia đại điển thiêu sống Độc Cô Sách sư huynh ta.

Thiếu Khoan lại trầm giọng hỏi tiếp:

-Nam Môn Vệ tặc đạo làm sao biết được lão phu định thiêu sống Độc Cô Sách?

Độc Cô Hưng cả cười đáp:

-Chúc Thiếu Khoan, xưa nay người vẫn tự phụ là thông minh tuyệt đỉnh, sao hôm nay người lại xuẩn ngốc đến thế? Sư phụ ta đã có tiếng là Nhất Bốc Năng Sử Quỷ thần kinh, chả lẽ sư phụ của ta lại không bói ra được những hành vi xảo quyệt này của người hay sao?

Thiếu Khoan bị Độc Cô Hưng mỉa mai đến mặt đỏ bừng, nghiêng răng thàm, rồi lại lên tiếng hỏi tiếp:

-Chả lẽ mi không sợ ta thiêu sống mi cùng một lúc hay sao?

Độc Cô Hưng xua tay, vừa cười vừa đáp:

-Không sợ! Không sợ! Nếu ta sợ ta đã không dám tới đây rồi. Sự phụ ta không những bảo ta phải rút lui một cách an toàn, mà còn cứu cả sư huynh ta cùng ra khỏi nơi đây một thể, đừng để cho sư huynh ta bị các người đốt cháy thành như con vịt quay vậy.

Thiếu Khoan "ồ" một tiếng, lại cười khẩy nói tiếp:

-Được, ta thử xem mi cứu y bằng cách nào?

Độc Cô Hưng cả cười đáp:

-Ta cho người biết bí quyết tám chữ của ta cũng không sao. Đó là "có sức dùng sức, không sức dùng trí".

Thiếu Khoan nghe Độc Cô Hưng nói xong mặt lộ vẻ khinh thị mà hỏi tiếp:

-Bây giờ mi định sử dụng sức hay là sử dụng trí?

Độc Cô Hưng liếc nhìn Thiếu Khoan, Báo Văn và Ôn Bằng ba người một lượt rồi lắc đầu mỉm cười đáp:

-Không thể sử dụng sức lực được, vì ta tông sư học võ không lâu đừng nói là một đấu với ba, ngay một địch với một ta cũng địch không nổi bất cứ người nào trong bọn hung tà cái thế các người.

Thiếu Khoan cười khẩy nói tiếp:

-Kể ra mi cũng khôn ngoan đấy. Lão phu thử xem mi xử trí như thế nào?

Độc Cô Hưng hờn hờ, lớn tiếng cười đáp:

-Nói đến sử dụng trí, ta không sợ các người nhiều, võ nghệ cao cường, vì ta là Tam Tuyệt đạo đồng.

Báo Văn nghe nói ngạc nhiên vô cùng, vội xen lớn hỏi:

-Cái gì là Tam Tuyệt đạo đồng?

Độc Cô Hưng trợn to đôi mắt lên đáp:

-Sư phụ của ta là Tam Kỳ Vũ Sĩ, chả lẽ ta không được gọi là Tam Tuyệt đạo đồng hay sao?

Báo Văn vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Sư phụ người có sở trường về bói, rước và ngủ nên mới được gọi là Tam Kỳ, còn mi thì mi có tài ba gì mà cũng tự xưng là Tam Tuyệt như thế?

Độc Cô Hưng cả cười đáp:

-Thứ nhất là ta táo gan đại tuyệt.

Ôn Bằng xen lời nói:

-Người dám một mình trà trộn vào trong Ly Hồn cốc này kể cũng táo bạo thật.

Độc Cô Hưng nói tiếp:

-Thứ nhì là vận khí hảo tuyệt.

Thiếu Khoan cười khẩy, nói tiếp:

-Người tự dẫn thân vào chỗ chết mà lại còn bảo số may hơn người. Người sẽ gặp số xui tới nơi thì có.

Độc Cô Hưng không thèm đếm xỉa tới lời nhao bóng ấy của Thiếu Khoan, lại nói tiếp:

-Thứ ba là chủ ý đa tuyệt (nhiều mưu mẹo).

Thiếu Khoan lắc đầu, cười khẩy và đỡ lời:

-Đừng có tưởng là mi, dù Trần bình có phục sinh, Trương Lương có tái thế, dùng hết thần mưu diệu sách, cũng khó mà thoát khỏi Ly Hồn cốc này được. Mi tới đây chỉ để cho chúng ta có thêm một Độc Cô nữa để thiêu sống thôi.

Độc Cô Hưng móc túi lấy hai cái thẻ sắt ra đưa cho Thiếu Khoan và nói:

-Trước khi người chưa thiêu ta, thì người hãy xem hai thứ đã!

Thiếu Khoan liền cầm lấy hai cái thẻ sắt ấy lên xem, mới hay là hai cái thẻ "Cửu Sát sắc lệnh" nhưng khác hơn thẻ Cửu Sát sắc lệnh thường một chút, là một bên góc trái có khắc thêm một chữ "Tam" nho nhỏ, còn một cái thì khắc một chữ "ngũ" nho nhỏ.

Xem xong hai cái thẻ ấy, Thiếu Khoan liền biến sắc mặt, vì hai cái thẻ "Cửu Sát Sắc lệnh" này là vật đại biểu của Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương mà hai người không báo giờ dám trừ phi chúng chết hay bị bắt giữ, thì hai cái thẻ đại biểu bản thân này mới lọt được vào tay người khác.

Độc Cô Hưng chờ Thiếu Khoan xem xong hai cái thẻ Cửu Sát sắc lệnh rồi mới cau mày lại, đắc trí cười ha hả hỏi:

-Chúc Thiếu Khoan, sư phụ của ta chỉ có mỗi một đồ đệ bảo bối là ta đây. Nếu ông ta không nắm chắc sự an toàn cho ta, thì khi nào ông lại để cho tên đồ đệ của ông tha hồ xâm nhập sào huyệt của bọn ma quỷ, hang hốc của lũ sài lang như thế này?

Thiếu Khoan cười khẩy trả lời:

-Nhỏ kia, mi tưởng thị có hai cái thẻ Cửu Sát Sắc lệnh là có thể an toàn rời khỏi Ly Hồn cốc này hay sao?

Độc Cô Hưng gật đầu cười ha hả đáp:

-Lẽ dĩ nhiên! Lẽ dĩ nhiên! Hai cái thẻ bài Cửu Sát sắc lệnh này tức là bùa hộ thân của ta với Độc Cô Sách sư huynh ta đấy.

Thiếu Khoan cau mày lại hỏi:

-Theo lời mi nói, thì Uất Trì sư đệ và Đinh ngũ muội đã lọt vào tay của sư phụ mi rồi ư?

-Người đoán hơi lần đấy Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương bị Đại Bi sư bá tức sư tôn của Độc Cô Sách sư huynh ta bắt giữ đấy, chứ không phải là sư phụ ta đâu.

Độc Cô Sách nghe tới đây trong lòng mới yên tâm biết mình đã có đường sống sót, không đến nỗi bị thiêu sống và chôn sống ở trong cái áo quan tài bằng đá mà gọi là "Cực Lạc thế giới" để trở về thế giới cực lạc thật.

Ôn Băng bỗng xen lời hỏi Độc Cô Hưng rằng:

-Độc Cô Hưng, nghe lời nói của người, có phải là nếu chúng ta giết chết người với Độc Cô Sách, thì sư phụ người với Đại Bi sói đầu sẽ giết chết Uất Trì tam ca với Đinh ngũ tử của chúng ta phải không?

Độc Cô Hưng ung dung gật đầu đáp:

-Người đoán đúng lắm! Sư phụ ta với Đại Bi sư bá đã bàn định với nhau sẵn, chỉ chờ đến chiều ngày hôm nay là cùng. Nếu không thấy Độc Cô Sách sư huynh ta bình yên ra khỏi sơn cốc này, sư bá và sư phụ ta, sẽ vứt Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương hai tên từ ở trên đỉnh núi xuống mà đi kiếm đồ đệ khác để dạy bảo.

Thiếu Khoan cười khẩy nói tiếp:

-Họ vứt hai người xuống còn chúng ta thì thiêu sống hai tên, như vậy rất công bằng không bên nào bị thiệt thòi hơn bên nào cả.

Độc Cô Hưng vừa cười vừa đáp:

-Nếu người nhận thấy không lỗ vốn thiêu sống ta với Độc Cô Sách sư huynh ta đi, rồi chờ đến chiều tối các người sẽ thấy có một cuộc biểu diễn trên không trò phi xác, ném người sống xuống dưới sơn cốc rất ngoạn mục.

Thiếu Khoan cười như điên, hỏi:

-Mi tưởng ta không dám thiêu sống hai cái mạng nhỏ nhỏ của các mi hay sao?

Tiếng cười vừa dứt, y đã giơ bàn tay phải lên, hình như không e dè gì cả, mà nhằm Độc Cô Hưng tấn công luôn một thể.

Báo Văn với Ôn Băng thấy vậy vội cùng giơ tay ra ngăn cản. Ôn Băng còn gượng cười và nói với Thiếu Khoan:

-Chúc nhị ca, anh em chị em Hoàn Vũ Cửu Sát oai trấn giang hồ đã hơn ba mươi năm nay và cùng ôm hận ở trong Ly Hồn cốc ba mươi năm trời rồi. Bây giờ mới có dịp tái xuất giang hồ để chuẩn bị tổ chức Thiên Nam đại hội. Tất cả những cái đó anh em chúng ta đã tốn biết bao tâm huyết và công lao. Nếu bây giờ ta đem đổi tính mạng của Uất Trì tam ca với Đinh ngũ tử mà lấy hai tính mạng của Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng này như vậy, xin nhị ca hãy nghĩ lại xem có đáng đổi như thế không?

Thiếu Khoan nghe nói đành phải thu chưởng lại thở dài và đáp:

-Lư Thất muội với Tô Bát đệ, ngu huynh cũng biết với thân phận của Uất Trì tam đệ và Đinh ngũ muội cao quý hơn hai tên tiểu tặc Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng này nhiều và ngu huynh cũng rất coi trọng tình anh chị em của Hoàn Vũ Cửu Sát!

Báo Văn với Ôn Bằng nghe Thiếu KHOAN nói xong, đang định nghĩ cách khuyên giải thêm thì hình như Thiếu Khoan đã quyết định rồi, bỗng lộ sát khí mà quát lên rằng:

-Cho nên ngu huynh mới quyết định giết chết hai tên tiểu tặc Độc Cô này trước, rồi sẽ nghĩ cách đi cứu Uất Trì tam đệ với Đinh ngũ muội sau.

Nói xong y lại giơ chưởng lên. Độc Cô Sách biết không còn cách gì vẫn hồi được nữa liền nhắm liền hai mắt lại chờ chết.

Nhưng Độc Cô Hưng lớn tiếng cười như điên và xua tay la lớn tiếp:

-Hãy khoan! Hãy khoan.

Thiếu Khoan ngừng tay lại ngạc nhiên hỏi:

-Sư huynh đệ của người không còn hy vọng gì sống sót được đâu. Chẳng hay người còn muốn trối trăng gì?

Độc Cô Hưng chỉ tay vào mặt Thiếu Khoan cười ha hả nói tiếp:

-Chúc Thiếu Khoan thảo nào sư phụ của ta nói cho ta biết trong Hoàn Vũ Cửu Sát chỉ có một mình Độc Thủ Thiên Tôn là khó đối phó nhất thôi. Nên sư phụ của ta biết rõ hết cả.

Thiếu Khoan vội hỏi:

-Nam Môn Vệ đã nói gì với mi?

Độc Cô Hưng vừa cười vừa đáp:

-Đại Bi sư bá nhận định cách tẩu mã đổi tướng này, các người thế nào cũng đồng ý nhưng sư phụ của ta lại bảo chỉ có một mình Chúc Thiếu Khoan bác bỏ mà thôi.

Thiếu Khoan đắc trí kêu "ồ" một tiếng rồi nói tiếp:

-Như vậy Nam Môn Vệ lại là người tri âm của Chúc Thiếu Khoan ta đấy.

Độc Cô Hưng gật đầu nói tiếp:

-Quả sư phụ ta là người tri âm của người thực, sư phụ ta đã nói Đại Bi sư bá rằng:

-Chúc Thiếu Khoan là một người nham hiểm độc và lợi hại vô cùng nếu không để cho y được hên một chút thì chưa chắc đã cứu nổi Độc Cô Sách sư diệt đâu".

Thiếu Khoan liền cười hi hí hỏi tiếp:

-Mi thử nói xem sư phụ của mi định để cho ta hên như thế nào? Nếu phần hên đó không lớn lắm thì hai người vẫn không thể nào thoát được cái chết.

Độc Cô Hưng lớn tiếng cười và đáp:

-Người sẽ được hên nhiều lắm, phần hên này có thể dư sức mở một tiệm buôn! Sư phụ của ta định cho người được cả vốn lẫn lãi.

Thiếu Khoan là người rất thông minh, nghe thấy thằng nhỏ nói được cả vốn lẫn lãi, thì mặt y cũng đã biến sắc, liền đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, rồi hỏi Báo Văn rằng:

-Tô bát đệ, ác Hoa Đà Diệu Nhượng, Diệu tứ đi ra ngoài kiểm thuốc chữa cho ngu huynh đến bây giờ vẫn chưa thấy về Ly Hồn cốc.

Y vừa nói tới đó, Độc Cô Hưng đã chìa ngón tay cái lên cười ha hả và xem lời nói:

-Chúc Thiếu Khoan thảo nào người là nhân vật lãnh tụ của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát có khác quả thực cao minh một cách đáng sợ? Sao người lại biết được ác Hoa Đà Diệu Nhượng cũng đã lọt vào tay của sư phụ ta như thế?

Báo Văn kinh hãi đến thất thanh kêu "ủa" một tiếng, còn Ôn Băng vì có miếng vải đen che mặt nên không ai trông thấy rõ sắc mặt của nàng.

Riêng Thiếu Khoan vẫn bình tĩnh lạnh lùng nói tiếp:

-Nhỏ kia mi đừng đắc trí như thế vội, sư phụ của mi bảo cho ta cả vốn lẫn lãi, thì phải bốn đổi lấy hai mới đúng chứ. Bây giờ mới có Uất Trì Cảnh, Diệu Nhượng và Ngọc Sương ba người thôi, còn thiếu một người nữa. Chẳng hay người đó là ai?

Độc Cô Hưng lại lấy một cái thẻ Cửu Sát sắc lệnh, trên có khắc chữ "Tứ" ra ném cho Thiếu Khoan xem, rồi cười khẩy nói tiếp:

-Chúc Thiếu Khoan, ta vừa mới khen người thông minh tuyệt đỉnh, sao bây giờ người lại hồ đồ và ngu xuẩn ngay tức thì như thế?

Thiếu Khoan nghe thấy Độc Cô Hưng trêu mình như vậy, liền cau mày ngạc nhiên hỏi:

-Sao mi lại bảo ta hồ đồ ngu xuẩn. Chẳng hay ta hồ đồ ngu xuẩn ở điểm nào?

Độc Cô Hưng cười khẩy đáp:

-Khi người thông minh sáng suốt đến nỗi khiến người ta phải khiếp sợ, nhưng lúc người hồ đồ ngu xuẩn thì lại hồ đồ một cách tức cười. Nếu ta không bắt được thằng nhỏ La Tiểu Hạc, một thằng bé mà người cứng nhất, thì khi nào ta lại giả dạng ra được nó, mà trà trộn vào trong Ly Hồn cốc này được? Cho nên người thứ tư đó việc gì người phải hỏi ta là ai nữa?

Thiếu Khoan nghe nói mặt đỏ tía tai, liền chữa thẹn bằng cách vội hỏi tiếp:

-Sư phụ mi định dùng Uất Trì Cảnh, Diệu Nhượng, Đinh Ngọc Sương và La Tiểu Hạc bốn người để trao đổi lấy tính mạng của mi với Độc Cô Sách phải không?

Độc Cô Hưng gật đầu hỏi lại:

-Vụ buôn bán này về phần người thực là được cả vốn lẫn lãi, như vậy người đã bằng lòng giao dịch chưa?

Thiếu Khoan có vẻ ử rử gật đầu đáp:

-Ta nhận lời!

Độc Cô Hưng lại cười và nói tiếp:

-Người đã nhận lời thì phải buông tha ngay sư huynh đệ của chúng ta bình yên ra khỏi sơn cốc...

Y chưa nói dứt Thiếu Khoan đã vội đỡ lời:

-Độc Cô Hưng, người đừng có mơ tưởng vội. Thiếu Khoan này bình sinh hành sự đã có tiếng là chưa thấy quan tài thì không bao giờ ứa lệ, không trông thấy mồ thì không bao giờ thả chó săn...

Y vừa nói tới đó, thì trên không của Ly Hồn cốc đã có mấy tiếng chim kêu rất quái dị vọng xuống.

Độc Cô Sách nghe thấy tiếng chim kêu này có vẻ quen thuộc lắm, hình như là tiếng của con chim quái dị đã bắt Hưng nhi đi ở trên núi Lư Sơn vậy.

Độc Cô Hưng cũng hơi biến sắc đảo ngược đôi người một vòng rồi lớn tiếng và nói tiếp với Thiếu Khoan:

-May mắn thực! Vừa rồi người còn định nói không thấy thỏ thì không chịu thả chim ưng ra bắt, người chưa kịp nói thì chim ưng đã kêu rồi đấy!

Thiếu Khoan lắc đầu đáp:

-Đây là một con quái diệu không biết tên là gì chứ có phải là chim ưng kêu gì đâu? Nói tóm lại, nếu ta chưa thấy bọn Uất Trì Cảnh bốn người đã bình yên về đây, thì ta quyết không tha cho sư huynh đệ người sống sót ra khỏi Ly Hồn cốc này.

Độc Cô Hưng vừa cười vừa nói tiếp:

-Nếu vậy ta hãy đánh vỡ chiếc áo quan tài đá này, để cho sư huynh ta được dễ thở một chút đã, rồi mới nói đến chuyện không thấy quan tài không ứa nước mắt, không thấy mồ không thả chim ưng, cũng đến lúc ấy mới tẩu mã đổi tướng nhé?

Thiếu Khoan cười khẩy hỏi:

-Người cũng có thể đánh vỡ được cỗ quan tài đá này hay sao?

Độc Cô Hưng đáp:

-Thái ất càn thiên trọng chưởng của sư phụ ta có thể nói là bất cứ việc gì cứng rắn đến đâu, hễ dùng nó tấn công là cũng đều đánh vỡ được hết! Ba mươi năm trước người đã ném mùi chưởng lực ấy rồi, chả lẽ người chóng quên đến thế sao?

Nói xong, y liền quay mặt về phía quan tài đá, giả bộ vận khí hành công, nhưng sự thật thì y sử dụng Nhĩ ngữ truyền thanh mà nói với Độc Cô Sách ở trong chiếc quan tài đá rằng:

-Chủ nhân, tấn tuồng của Hưng nhi đánh lừa người đã sắp bị lộ tẩy rồi. Nếu chúng ta không nắm vững thời cơ mà mau đào tẩu, thì có lẽ ta sẽ bị mấy lão ma đầu này thiêu đốt thành vệt quay cũng nên! Vừa rồi Hưng nhi giả làm La Tiểu Hạc theo bọn chúng khiêng quan tài này đã ngấm ngầm ra tay rồi, hơn nữa Hưng nhi biết cái quan tài này không dày lắm đâu. Khi Hưng nhi giơ chưởng lên, thì chủ nhân cứ vận Đại bi thần công đẩy mạnh một cái, cả trong lẫn ngoài chúng ta cùng ra tay một lúc, thì chiếc quan tài đá này sẽ vỡ ra ngay. Phải được tự do trước, rồi hãy tính chuyện khác sau.

Độc Cô Sách nghe Hưng nhi nói như vậy cũng phải kinh hãi thâm, chàng liền ngấm ngầm vận "Đại Bi thần công" lên để chuẩn bị hợp sức phá quan tài đá, và chàng nghĩ thâm:

"Vừa rồi Hưng nhi nói, cái trò đối trá của y sắp bị lật tẩy, như vậy nghĩa là lý gì?"

Độc Cô Hưng dùng "Nhĩ ngữ truyền thanh" nói chuyện với Độc Cô Sách xong, liền vận công vào hai bàn tay, nhắm chiếc quan tài đá tấn công luôn. Độc Cô Sách cũng vận "Đại Bi thần công" lên hoá thành một luồng cương khí vô hình đẩy mạnh một cái liền có tiếng kêu "bùng". Cỗ quan tài đá đã bị hai thầy trò hợp sức phá vỡ tan được ra, đá vụn bắn ra như mưa.

Độc Cô Sách thở nhẹ một tiếng, lộ vẻ kiêu ngạo, mồm túm tím cười ở trong quan tài thủng thẳng bước ra.

Báo Văn với Chúc Thiếu Khoan thấy Độc Cô Hưng có công lực lợi hại như vậy đều cau mày lại kinh hãi thâm. Còn Ôn Băng thì vì có miếng vải che mặt, nên không ai biết nàng đang mừng rỡ hay tức giận?

Độc Cô Hưng đánh vỡ quan tài đá, cứu được Độc Cô Sách ra rồi liền vận chân khí dùng "Truyền âm cập viễn" ngừng mặt lên trên không lớn tiếng kêu gọi:

-Sư phụ đoán không sai Chúc Thiếu Khoan thâm độc vô cùng, y đã bảo không thấy quan tài không ứa nước mắt, không thấy thỏ không thả chim ưng. Bây giờ xin sư phụ sai Thanh nhi đem Uất Trì Cảnh, Diệu Nhượng, Ngọc Sương và Tiểu Hạc lần lượt đưa các người ấy xuống dưới này, để con với Sách sư huynh được bình yên rời khỏi Ly Hồn cốc.

Độc Cô Hưng vừa nói xong, trên không lại có tiếng chim kêu, hình như con chim đang bay xuống vậy.

Thiếu Khoan, Báo Văn, Ôn Băng ba người đều hồi hộp ngừng đầu lên trên không. Độc Cô Hưng lại dùng "Nhĩ ngữ truyền thanh" mà người thứ ba không thể nào nghe thấy được, nói với Độc Cô Sách tiếp:

-Chủ nhân cứ chuẩn bị đi lát nữa con Thanh điều thả La Tiểu Hạc xong thì tôi và chủ nhân leo lên mình con Thanh điều mà thoát và chọc cho bọn hỗn thế ma đầu này tức đến chết đứng được.

Y vừa nói tới đó thì đã thấy con chim điều màu xanh ở trên không là bay xuống. Vì con chim ấy bay rất chậm nên Thiếu Khoan đã thấy rõ hai chân của nó cắp một người chính là La Tiểu Hạc tiểu đồng cứng nhất của mình.

Ngờ đâu Thanh điều vừa xuống còn cách mặt đất chừng bảy tám trượng, thì bỗng chúc xuống thật nhanh và vút ngay Tiểu Hạc vào lòng Thiếu Khoan đang ngồi ở trên cái ghế có bánh xe.

Thiếu khoan rất cứng thẳng nhỏ này, vì hai chân y không cử động được, sợ không đủ sức đỡ thẳng nhỏ, nên vội bảo Báo Văn với Ôn Băng rằng:

-Thất muội, bát đệ, mau lại đây giúp ngu huynh đỡ lấy Tiểu Hạc.

Báo Văn với Ôn Băng vội chạy lại gần Thiếu Khoan và cùng tung mình nhảy lên cao giơ tay đỡ Tiểu Hạc. Con chim điêu lại nhanh như điện chớp lướt qua bên cạnh Độc Cô Sách.

Vì đã được Độc Cô Hưng dặn bảo nên thấy chim điêu vừa bay tới cạnh. Độc Cô Sách đã tung mình nhảy lên trên lưng con chim ngay. Chim điêu xanh kêu lên một tiếng thực dài rồi vỗ cánh bay thẳng lên, Độc Cô Hưng cũng nhảy lên theo hai tay túm lấy hai chân con chim ấy luôn.

Trước kia là thầy trò, bây giờ đã biến thành sư huynh đệ Độc Cô Sách và Độc Cô Hưng người cưỡi lưng điêu, kẻ nắm chân điêu cùng rời khỏi Ly Hồn cốc tức thì.

Vì hai chân không đi được, dù Thiên Ma huyết khuyết của Thiếu Khoan đã luyện thành công lực rất ác độc và lợi hại vô cùng nhưng con chim điêu quá xa và bay quá nhanh, Thiếu Khoan không làm gì được, chỉ tức giận đến hai mắt đỏ lửa mà nhìn theo Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng từ từ thoát khỏi Ly Hồn cốc thôi, chứ không còn cách nào làm gì nổi sư huynh đệ kẻ thù nữa.

Báo Văn với Ôn Băng vì mãi cứu Tiểu Hạc nên khi hai người hạ chân xuống mặt đất, thì con chim điêu bay lên trên cao hơn hai chục trượng rồi.

Cùng lúc ấy, Độc Cô Sách bỗng trông thấy một cái bóng người mặc áo xanh như điện chớp từ trên Ly Hồn cốc phi thân xuống dưới đáy cốc.

-----oOo-----